

193000
9156

LLIBERTAT

REDACCIÓ I
ADMINISTRACIÓ:
LAUREA MIRÓ, N.º 86
SURT EL 5 I 20
DE CADA MES

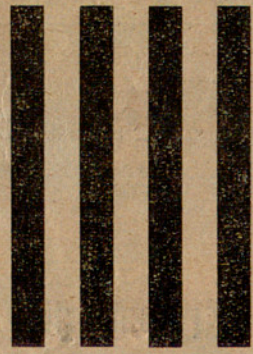
PREUS DE
SUBSCRIPCIÓ:
SEMESTRE 2.º— Pts.
ANY . . . 4.º— »
NUMERO SOLT
15 CENTIMS

PERIÒDIC COMARCAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

ANY I

HOSPITALET 20 D'OCTUBRE 1930

NUM. 13

Cami de la normalitat, diu el General Berenguer. ¿Proves?... L'expulsió de Francesc Macià, d'empresonament d'elements d'esquerra, el processament de redactors de la premsa liberal esquerrana i la recollida de periòdics.

Voleu encara més normalitat?

La nostra tasca

El diumenge, dia 5 del corrent, tingué lloc a Sant Feliu de Llobregat una reunió convocada pel Consell de redacció de LLIBERTAT al Casal del Centre Federal. Cal dir que acudiren representacions de gairebé tots els pobles de la comarca. A més de la presència dels nostres redactors comarcals, hi assistiren moltes entitats representades.

S'exposà la tasca i orientació política de LLIBERTAT, fent resaltar l'obra eminentment d'unió republicana, de la qual tots estem posseïts i que cal portar a cap.

Tothom va convenir en la necessitat de la tasca que s'ha d'emprendre, com és la divulgació activa i constant del nostre ideari, no limitant la nostra propaganda des de les planes del nostre periòdic, sinó ampliar-la amb actes de cultura política que indubtablement ens portaran nous adeptes a la causa nostra, que és la de tots els homes d'esquerra.

Amb tot entusiasme i unànimament s'acordà:

a) LLIBERTAT iniciarà actes de propaganda per tots els pobles del districte i de la comarca amb fins purament politico-culturals i d'una manera particular en els pobles que no estiguin organitzats o que llur organització sigui deficient.

b) Procurar per tots els mitjans una relació constant amb el Comitè Polític del districte

a fi d'arribar a una perfecta intel·ligència per a la coordinació de tots els actes que es portin a cap.

c) Es determinà el sistema econòmic a emprar per a l'organització dels actes culturals i de propaganda.

d) Creació del Comitè Polític-Cultural «Llibertat», compost pel Consell de redacció del periòdic i dels companys Llorenç Marigó i Amadeu Fabrès, de Cornellà, Ramon Casanovas, de Molins de Rei, i Miquel Tolosa Martret, de Martorell.

Dels acords presos se'n dedueix la tasca altament benefactora per la nostra causa que s'ha de realitzar. Cal fomentar l'estimació a la cosa pública, fer ciutadans conscients, parlar al cor del poble per a dir-li que no hi poden haver pobles lliures si no comencen a ésser-ho els seus fills. S'ha de fomentar la cultura individual, per a què sigui un fet la comprensió i la cultura col·lectiva. L'amor a tot el que és just, noble i lliure per a aconseguir la més possible perfecció de tots els homes i de tots els pobles.

LLIBERTAT, que avui aplega ja la majoria de l'opinió catalana i republicana de tot el districte i de la comarca, en donar compte dels seus projectes per a portar a terme una campanya efectiva a favor dels nostres ideals, espera que no li serà regatejat l'esforç dels seus amics i simpatitzants.

El cavaller de l'ideal

En totes les històries de Catalunya, fetes a base de documents apòcrifs o més o menys verídics i de tradició popular, hi trobareu certs fets fantàstics que cauen per ells mateixos i que hom anomena llegendes.

A l'entorn de certs personatges gloriosos, a l'entorn de certes èpoques fosques, el poble ha anat bastint aquestes llegendes que mantes vegades, si més no, tenen la salabror d'un gust antic, forjat per l'ànima popular.

En temps passat, quan jo totjust començava a llegir la història de Catalunya, recordo ja que em sentia atret per tots els fets més irreals, més fantàstics, i així no és d'estranyar que sentís un veritable desfici pels nobles cavallers que fermes en un ideal, realitzaven les gestes més conspicues.

Els segles migevals, segles d'amor i gentilesa, segles de gestes sublimes i de fanatisme religiós, són els temps dels grans fets de cavalleria. En aquells segles, els cavallers per la consecució de l'amor, generalment fictici, d'una donzella noble, es realitzaven els fets més gloriosos.

Però passant el temps, aquests actes dels cavallers ideals, devingueren matussers i car-

rinclons i perderen el crèdit, car materialitzaven l'espiritualitat de l'ideal i fou fet fonent en ells tot amor noble.

Entre tots aquests fets i llegendes de l'edat migeval, una n'hi ha, la més fantàstica, si voleu, que ha romàs en el meu esperit amb tota la frescor trobadoresca: i no puc menys, enc que sigui pura fantasia, de sentir un afecte íntim pels personatges inexistent d'aquesta llegenda. Es tracta «d'Otger Kathalon i els nou barons de la fama»; són aquells que segons la llegenda, en els temps foscos de la invasió sarraïna, baixaren de les muntanyes nevades dels Pirineus i escaramussejant l'enemic es presentaven davant les ciutats esclaves i en trien el jou.

Otger, és l'home el qual sent com una fuetada l'esclavatge de la pàtria. És l'home que no tem les fatigues, perquè l'ideal l'esperona, és l'home que va vestit amb la pell d'una fera, morta per ell mateix, és l'home, en fi, que porta un garrot enorme, el qual, segons diu la llegenda dos homes actuals no podrien aixecar-la.

Crec que la llegenda d'Otger Kathalon i els nou barons de la fama és per si sola prou eloqüent per a donar-nos una lliçó en l'actualitat, en què passa Catalunya uns dies tant o més foscos que aquells de la invasió sarraïna.

El nostre Rovira i Virgili, sovint empra una frase que amb fets va mostrant la realitat: «la història es va repetint». Sí, és veritat, la història es va repetint i més encara, els fets purament llegendaris són avui de palpitant actualitat.

Tots els fets irreals de l'edat migeval, totes les gestes heròiques dels cavallers nobles, es sintetitzen avui en un home sol, en un home-símbol, que diria Rovira i Virgili, en un català, l'únic al qual pot aplicar-se sense eufemismes de cap classe l'epítet gloriós de «Cavaller de l'ideal».

Ningú no deu dubtar ja de què és d'En Francesc Macià, que tractem, del nou Otger, no llegendari, ans bé real, ple de vida i de fortaleza, i optimista conscient malgrat els seus setanta un anys.

Catalans! no ho dubteu; és en Macià únicament el cavaller noble dels nostres dies, és l'únic que ha sentit i sent la fuetada que ha pesat i pesa damunt la Catalunya que ell vol reivindicar.

Sempre que he volgut representar-me a en Macià, després del fet de Prats de Molló, jamai he pogut representar-me'l sota el punt de vista domèstic; jamai me l'he mirat com a polític de negociacions, ni com aquells que orienten i mouen els pobles des de casa. A en Macià me l'he figurat i figuro com a un home que no estarà content fins que podrà

fer com el rei de la selva, que orgullós s'asseu sobre el cap del dèspote que ve a inquietar-lo sense to ni so.

Quan amb algun diari, revista o periòdic, veieu retratat el nobilíssim Macià, amb aquell gest digne, tan propi de la seva persona, no us sembla que vulgui dir-nos, amb deix de melangia: «I Catalunya, què feu per Catalunya?»

Macià no és foll, no és un fanàtic com ens volen fer creure certs *intelligents entenimentats*, no; en Macià fou i és un convençut, és el cavaller que vol la realització dels seu ideal; per la consecució del qual ha barrejat una gran dosi de romanticisme amb vi-rrior d'actualitat. És un polític d'acció, un conspirador sublim, un cavaller, amb totes les atribucions del mot, que no vol altra cosa que alliberar la que temps ha li ha robat el cor, Catalunya, la que es víctima de les arbitrietats d'uns governants despòtics, d'uns titelles de la monarquia borbònica, d'uns homes—si és que se'ls pot dir homes—que no tenen mena d'ideal i porten com a divisa: «Sembrar la discòrdia entre els ciutadans i nodrir-se del suc que treuen de l'estimada d'en Macià, de la Catalunya nostra, que cada dia la volem—perquè ens ho fan sentir els mateixos cacics de l'Estat—més separatista!»

JOAN RIUS

L'Emprestit Municipal

El que ens diu l'Alcalde en Just Oliveras

Avui la qüestió palpitant de la nostra ciutat és la de l'emprèstit, plantejada per l'Ajuntament actual. Per això, amb el bon desig de tenir degudament informats els nostres lectors l'un assumpte de tanta trascendència per la vida econòmica del Municipi, hem procurat entrevistar-nos amb el senyor Oliveras, actual Alcalde d'Hospitalet.

—Amb molt de gust us parlaré de l'emprèstit—ens diu—; jo soc el primer interessat en què els lectors de LLIBERTAT i tots els ciutadans coneguin els motius que té l'Ajuntament per proposar l'emprèstit, tenint en compte la situació econòmica del municipi.

—Així, la situació econòmica municipal no està en condicions d'afrontar les necessitats de la població?

—Ca, home; la situació econòmica del nostre Ajuntament és angòixosa, si no desesperada. Heu de pensar que l'Ajuntament de la dictadura va fer obres i contreure compromisos sense tenir en compte la potencialitat econòmica del poble, amb càrrec als pressupostos ordinaris, el que originà el dèficit que endebades volgueren amagar. Així veiem que el dèficit oficial del pressuposa de 1929, és de 698.197'12 pessetes, que si hi afegim l'import de la reducció de la contribució de millores corresponent al mateix any, que són 184.000 pessetes, més els arbitris incobrables, que importen 147.000 pessetes, ens trobem amb un dèficit real del pressupost esmentat, de 1.029.197'12 pessetes. En l'any actual, el dèficit motivat per la rebaixa del repartiment de millores i diferència de recaptació d'arbitris, és de 193.000 pessetes; de manera que amb aquest dèficit i el que arrastrem de l'any 1929, en liquidar el pressupost de 1930, ens trobarem amb un dèficit de 1.222.197'12 pessetes.

Ja veieu, doncs, si puc ésser gaire optimis-

ta sobre el pervindre de nostra Hisenda Municipal.

—Quin remei hi veieu per poder sortir de l'inquietant situació econòmica d'avui?

—Hi ha només dos camins: L'un, que jo detesto, és augmentar el pressupost d'ingressos, creant nous impostos i augmentant els ja existents. Per exemple, s'hauria d'acudir a l'impost d'inquilinat que ara volem suprimir, implantar la plus valua, i d'altres. L'altre camí per eixugar el dèficit ja existent i encarar-nos amb el pervindre, és la contractació d'un emprèstit, a amortitzar amb quaranta o cinquanta anys, de sis milions de pessetes.

Si això es pot portar a terme tindrem assegurada la vida municipal, ja que a més d'eixugar el dèficit existent, podrem atendre els compromisos que contragué l'Ajuntament anterior, i dels quals no ens en podem excusar i son: Pagament de 140.874'60 pessetes, reste de l'import dels terrenys per a la construcció del Mercat de Collblanc; 91.362 pessetes, reste de l'import dels terrenys per la construcció del Mercat de Santa Eulàlia; 704 mil 426'21 pessetes, import de la quota que correspon pagar a aquest municipi, al Foment d'Obres, per la construcció del primer tram de la perllongació de la Gran Via; 333.604'07 pessetes, import de la quota assignada per la Diputació Provincial de Barcelona, per la perllongació de la Gran Via, fins al riu Llobregat; 250.000 pessetes, per l'adquisició dels terrenys de la Viuda Escoda, destinats a mercat d'Encants; 53.648'60 pessetes, indemnització a la Casa Trias pels magatzems i terrenys que s'han d'ocupar per la perllongació de la Gran Via; 75.000 pessetes, per obres d'empedrat de varis carrers; 384.777'32 pessetes, per la urbanització, recobrimnet i empedrat de la Riera de la Creu i Torrent Gornal, construcció d'un pont en el camí de Sant Joan, dos a la Riera Blanca i un altre al Torrent Gornal; 267.128'68 pessetes, per la construcció de col·lectors generals a la Riera Blanca, Torrent Gornal, Prat de la Riba, Riera dels Frares i Avinguda Rosés;

Es arribada l'hora de que cessin en llurs càrrecs, els representants dels partits d'esquerra en Diputacions i Ajuntaments.

